

Boegbeelden groene sector

Branchevereniging VHG verzamelt 'boegbeelden': mensen die een bijzondere betekenis hebben (gehad) voor de groene sector. Door hun beroep, ervaring, expertise, visie of speciale activiteiten leveren ze een belangrijke bijdrage aan de waarde van groen in onze maatschappij. Door deze mensen te portretteren in VHG Magazine, kan de branche kennis nemen van hun inzichten en ideeën. We hopen dat deze verhalen inspireren om concreet invulling te geven aan het thema 'groen maakt gelukkig'. Aan het woord is deze keer de schrijver en cabaretier Hans Dorrestijn. Hij vertelt over zijn gelukkige momenten als vogelaar. Deze momenten deelt hij met het publiek door erover te schrijven.

Schrijver en cabaretier Hans Dorrestijn:

“Er is nog zoveel moois te zien in Nederland”

Alle vogels uit zijn jeugd heeft hij op zijn netvlies staan. Jarenlang deed Hans Dorrestijn er echter niets mee. Totdat hij samen met een vriend de natuur in trok. Daar ontdekte hij hoeveel plezier en geluk het kijken van vogels hem brengt. Ook andere dieren hebben inmiddels zijn warme belangstelling.

Tekst: Annemieke Bos
Fotografie: Cornelia de Jong

De 'grappigste droeve man van Nederland' werd Hans Dorrestijn ooit genoemd in een interview. En ook het etiket 'tragi-komische cabaretier' is hem opgeplakt. Niet ten onrechte. Depressie, verdriet en gebroken huwelijken zijn regelmatig terugkerende thema's in zijn werk. Sinds hij het vogelen heeft ontdekt, is hij echter een stuk opgewekter, stelt hij vast. "Terugkijkend op mijn aan inzinkingen zo rijke leven moet ik vaststellen dat de vogel meer gedaan heeft voor mijn ziel dan de psychiater", zo schrijft hij in zijn Natuurgids. "Met keep en goudvink kreeg ik weer schik in het leven." Dorrestijn herinnert zich nog goed hoe hij een keer door de polder liep met zijn vriend Rob Chrispijn. "Er kwamen geweldige luchten aan, prachtig gekleurde wolken. Rob verzuchtte: 'daar word ik gelukkig van. Jij toch ook?' Ik moest even denken, voordat ik antwoordde 'Ja, ik ook'. Vroeger niet. Ik zag wel dat de natuur mooi is, maar beleefde het niet. Ik dacht steeds: 'Ach was Tanja er maar bij, of Ellie'. Alles overvleugelde de schoonheid van de natuur. Ik heb dus redelijk wat gemist." Tegenwoordig kan Dorrestijn met volle overgave van de natuur genieten. En van alle dieren die hij op zijn pad tegenkomt. Het begon met vogels. "Enthousiast gemaakt door Rob ben ik op een gegeven moment meer de natuur in gegaan en vogels gaan kijken.

Mijn groenplek

"Dicht bij huis is dat het bos bij Heelsum" (gem. Renkum, Gelderland – red.). "Daar zie je de blauwe kiekendief, appelvink en zwarte specht. Maar de IJsselstreek vind ik ook mooi, zo op de grens van rivier en bos. Eigenlijk komt heel Nederland in aanmerking, als het er niet al te druk is. Hoewel, in Amsterdam sta ik toch ook weer versteld... Het is de afwisseling die het leven aantrekkelijk maakt. Net als vogels moet je in beweging blijven. Steeds weer verlangen naar iets. Het is niet goed om aldoor hetzelfde takje te bekijken."

Alle vogels uit mijn jeugd heb ik op mijn netvlies staan. Ze hebben zo'n diepe indruk op me gemaakt, alleen deed ik er niets mee. Totdat ik er dus meer op uit trok. Ik ontdekte pas rond 1990 hoe leuk het is om vogels te kijken."

Krankzinnige vaardigheid

Wat is er zo leuk aan vogels? "Geen idee. Nou ja, je ziet vogels eerder. Ze laten zich gemakkelijk zien. Zelfs ik krijg ze in beeld met mijn geweldige handicap. Het is nog een godswonder dat ik de indruk kan wekken dat ik een redelijke vogelaar ben. De fotografe zag zojuist een konijn springen en pas nadat ze hem tien keer had aangewezen zag ik 'm ook. Ik zal nooit een goede vogelaar worden, maar met veel enthousiasme en doorzettingsvermo-

gen kan ik nu in m'n eentje in het bos goed uit de voeten. De echt goede vogelaar, die ziet alles. Nico de Haan bijvoorbeeld. Met hem op pad heb ik eigenlijk vooral plezier in die krankzinnige vaardigheid van hem. Laatst zag hij bijvoorbeeld een havik. Wel een half uur lang moest hij 'm aanwijzen. Tevergeefs. Pas toen het beest wegvloog zag ik 'm en was ik 'm meteen weer kwijt. Nico bleef 'm nakijken, overal tussendoor en ik maar roepen: 'Waar? Waar? Waar?' Waar ik vooral bij Nico vooral van geniet, dat heeft niets met ornithologie te maken, maar veel meer met het feit dat mensen tot zoiets knaps tot staat zijn. Ik sta nog meer versteld van zijn vaardigheid dan van de schoonheid van de vogels. Dat heb ik wel vaker. Ik ga veel met groepsreizen mee. Een aanrader, >

Hans Dorrestijn

Hans Dorrestijn is in 1940 geboren in Ede. In 1975 begint hij zijn carrière als tekstschrijver en cabaretier. Ruim 35 boeken, 15 theaterprogramma's, 10 cd's en een aantal dvd's heeft hij op zijn naam staan. Ook voor anderen schrijft hij teksten, onder wie Herman van Veen, Joost Prinsen en Jenny Arean. Daarnaast werkt hij mee aan diverse televisie- en radioprogramma's, zoals de Stratemaker-op-zeeshow en Het Klokhuis en de nonsens nieuwsberichten voor de VPRO-radio: (D.P.A) Dorrestijn Pers Agentschap. In 2003 ontvangt hij een Gouden Harp en in 2011 een Koninklijke onderscheiding voor zijn gehele oeuvre.

www.hansdorrestijn.nl

- > net als het kopen van een goede kijker. Zeker als je net zo'n sukkel bent als ik in het veld. In zo'n groep zitten altijd wel een paar mensen die zo geweldig goed zijn. Die zien meteen al dat er iets zit, weten ook direct wat het is en krijgen het vol in de kijker. Tijdens mijn eerste vogelreis naar Polen ben ik pas echt goed naar vogels gaan kijken. Als jij op twintig meter afstand een fazant ontdekt, kun je niet zien hoe prachtig ie is. Al die kleuren! Dat is met puttertjes ook zo. Gek genoeg gaan die kleuren heel snel naadloos in het landschap op."

Grote schoonheid

Het vogelkijken bezorgt Dorrestijn momenten van 'opperst geluk'. "Een paar jaar geleden zag ik voor het eerst een goudvink. 's Morgens was dat. Het was mistig, de zon brak door en de stralen vielen precies op dat beestje. Mijn hart ging sneller kloppen. 'Wat is dit?' Een geweldige emotie brengt dat bij mij teweeg. Wanneer je – als een halve bejaarde zoals ik ben – je geluk moet ontlenen aan televisie en een verjaardagsfeestje, dan word je niet vrolijker. Een ander voorbeeld: de eerste keer dat ik een wintertaling zelf herkende was ik zó blij. Dat is gewoon een aanwinst voor je leven. Niet alleen een mooi pianoconcert of een huwelijk dragen

bij aan geluk, maar zeker ook de wintertaling." Het blijkt niet zozeer te gaan om de kick van het zien of het herkennen van een vogel. "Herkennen is wel een van de leuke dingen. Maar er zijn veel vogels die je allang kent, die toch altijd weer leuk zijn om te zien. Het roodborstje bijvoorbeeld, of de mus. Bij vogels die je niet eerder hebt gezien, is het fantastisch om te ontdekken: 'hé, dit moet een kuifduiker zijn!'" Hoewel hij zijn handen vol heeft aan de dierenwereld in Europa heeft Dorrestijn ook daarbuiten al het nodige moois gespot. "Ik heb met mijn kinderen Suriname bezocht. Wat een schitterende vogels daar voorbijkwamen! Parkieten, kolibries. Daar heb ik een van mijn gelukkigste momenten meegemaakt toen ik dieren zag zoals de rode buizerd, de slakkenwouw en zelfs een reuzenotter. Dat soort belevenissen, daar heb je niet alleen op het moment zelf wat aan, maar de rest van je leven. Je blijft het voor je zien." Niet alleen het zien van vogels geeft hem plezier, ook de rijke variatie aan namen. "Een vogel die 'smient' heet, of 'het smelleken', dat is toch van een grote schoonheid? Het zijn kleine lichtgevende details in de duisternis."

Gelukkig met de natuur

Valt er in Nederland nog wel genoeg

moois te zien? "Jazeker! Voor één mensenleven zelfs veel te veel! Maar we moeten er wel voor zorgen dat de differentiatie groot blijft. De griel, die kwam hier vroeger voor. Die kun je nu alleen nog maar in Oost-Europa zien. Het zou geweldig zijn als je die weer in Nederland tegen zou komen. Laatst zag ik een klapekster. Die had ik nog maar één keer gezien. Ik zag ook onlangs in Noord-Holland het baardmanneltje. Da's een hartstikke leuk en geweldig mooi rietvogeltje. Die had ik in het buitenland al veelvuldig gezien, maar niet in Nederland. Dat ben ik toch heel blij dat ie er nog is, zo vlak bij huis." Dorrestijn kan zich heel kwaad maken over de sombere boodschap die natuurkenners zo vaak in hun werk laten doorklinken. "Dan zit je naar een mooie natuurfilm te kijken en dan eindigt het steevast met zo'n alarmerend bericht: 'hoe lang nog?' "Daar heb ik zo'n hekel aan! Daarmee jaag je mensen de stuipen op het lijf. Zo verliezen ze de moed en haken ze af. Ik had dat zelf ook. Als het toch niet meer de moeite waard is, waarom zou ik dan nog de polder of het bos ingaan? Het tegendeel is waar: er is nog meer dan voldoende reden om gelukkig te zijn met de natuur. Echt waar: de strijd om het behoud van de natuur is verloren als het publiek de moed verliest!" ■